

[Justitsministeren.]

De bemærkninger, jeg nu har gjort om § 5, har i første række taget sigte på spørgsmålet om præcisering af ansvarsgrundlaget, men samtidig har jeg herved berørt spørgsmålet om visse udvidelser af ansvarsgrundlaget. Herudover skal jeg pege på den i hvert fald tilsyneladende udvidelse, som ligger i, at uagtsomt forhold generelt gøres ansvarsbegrundende ved overtrædelser af hovedbestemmelsen i § 5 a. Nu er uagtsomt forhold jo allerede efter straffelovens § 157 strafbart i et ganske betydeligt omfang, idet § 157 fastsætter straf for den, der gør sig skyldig i grov eller oftere gentagen forømmelse eller skødesløshed i tjenestens eller hvervets udførelse eller i overholdelsen af de pligter, som tjenesten eller hvervet medfører. På denne baggrund kan det nok være tvivlsomt, hvor meget nyt forslaget bestemmelser om uagtsomhedsansvar ville indebære. På den anden side synes det at savne rimeligt grundlag at pålægge ministre et videregående uagtsomhedsansvar end andre, der handler i offentlig tjeneste eller hverv.

Endelig skal jeg knytte nogle få bemærkninger til §§ 1 og 6. Tiden tillader ikke nogen fuldstændig kritisk gennemgang af disse bestemmelser. Jeg skal derfor indskrænke mig til følgende. Bestemmelserne efterlader nogen uklarhed med hensyn til forholdet mellem på den ene side forslaget regler og på den anden side borgerlig straffelovs og den almindelige erstatningsrets regler. Dette beror navnlig på affattelsen af § 1, der også i øvrigt forekommer uheldig. Lad mig som eksempel nævne den ejendommelige uforståelige regel, at ministre er ansvarlige efter tjenestemandsløven. Det kan dog vel ikke have været forslagsstillernes mening, at ministre skulle være undergivet tjenestemandsløvens regler om disciplinansvar.

De i § 6 indeholdte fravigelser af straffelovens forældelsesregler kræver nærmere overvejelser. Jeg forstår således ikke helt den foreslåede regel om, at forældelsesfristen regnes fra det tidspunkt, hvor folketinget er blevet bekendt med overtrædelsen. Hvorledes skal dette kendskab konstateres? Hvor mange af folketingets medlemmer skal være bekendt med overtrædelsen? Efter denne gennemgang af § 6, navnlig med henblik på at belyse spørgsmålet om

ansvarsgrundlagets præcisering og dets udvidelse, vil jeg gerne gøre et par almindelige bemærkninger om disse to spørgsmål.

Om det første af spørgsmålene fremgår det allerede af, hvad jeg har sagt, at ansvarsgrundlaget ikke er blevet præciseret, men tværtimod er blevet noget mere løst og ubestemt. Man vil måske hertil sige, at ulempen herved ikke kan være så stor, idet allerede de gældende regler i straffelovens §§ 155-157 kan forekomme noget udflydende, men deroverfor vil jeg gerne understrege, at §§ 155-157 har en meget stor fordel fremfor bestemmelser i den nye ministeransvarlighedslov, nemlig at det er gamle bestemmelser med omfattende forarbejder og med yderligere fortolkningsbidrag i teori og retspraksis. Det giver disse bestemmelser en større fasthed, end deres ordlyd afslører, og det er på denne baggrund og på baggrund af de principper, vi ellers i straffeloven er enige om at anse for væsentlige ved fastlæggelse af det strafbares område, en alvorlig sag at kaste disse bestemmelser over bord til fordel for nye, mere ubestemt udformede bestemmelser.

Med hensyn til spørgsmålet om udvidelse af ministeransvarets grundlag fremgår det af mine bemærkninger til de enkelte bestemmelser, at jeg betvivler, at forslaget indebærer væsentlige udvidelser. Når jeg alligevel vil gøre en almindelig bemærkning også om dette spørgsmål, beror det på lovforslagets bemærkninger til §§ 6 og 7, hvor det siges, at der ønskes intet mindre end den videste adgang til at rejse tiltale. Der er næppe tvivl om, at der her er tale om en tilslutning til kommissionsmindretallets principielle synspunkt, hvorefter en retlig prøvelse af ministrenes embedsførelse i rigsretsprocedurens form bør indgå som et mere normalt led i den demokratiske teknik. I sin fremsættelsestale har det ærede medlem hr. Ninn-Hansen suppleret synspunktet med en særlig human orienteret betragtning om, at det for en minister, hvis embedsførelse er udsat for kritik, er mere betryggende at blive sikret en retslig behandling af sagen.

Synspunktet forekommer mig at være både urealistisk og udtryk for en urigtig opfattelse af rigsretsprocedurens praktiske og principielle karakter. Jeg tror, at rigsretssager, så længe den parlamentariske styreform eksisterer, her som i andre lande